

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. IV. De Regno Christi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

minùs quàm alii homines, quod etiam fortè intendebat Elipandus, dum ipsum leprosum vocabat. Quod si quis contendat nomen servi absolute prolatum importare, ut qui servus est, sit omnino, seu secundùm omnia sub dominio alterius, clarum est Christum non esse servum, cum quoad suppositum non sit sub dominio Dei, sed ei in omnibus æqualis, sicque totalis recidet in quæstionem de nomine.

SECTIO TERTIA.

De Sacerdotio & Mediatione Christi.

I. Indubitatum est Christum verè & propriè fuisse Sacerdotem.

CHRISTUM verè ac propriè Sacerdotem esse fide certum est, tum ex definitione Concilii Tridentini sess. 22. can. 1. & 2. tum ex Epistolâ ad Hebræos, ubi Apostolus ex professo probat Christi sacerdotium. Unde psal. 109. vers. 4. de Christo dicitur: *Tues Sacerdos in æternum.* Ratio est: Quia Christus ex hominibus assumptus est, & constitutus à Deo pro hominibus in iis, quæ sunt ad Deum, nempe ad ipsos cum Deo reconciliandos, quem in finem se, & vitam suam per verum sacrificium cruentam verus ipse Sacerdos simul & hostia in arâ Crucis obtulit. Deinde, ut docet Concilium Tridentinum loco citato, obtulit se Deo Patri in cœnâ, instituens simul & offerens Eucharistiæ sacrificium, illudque modò ut supremus Pontifex & Sacerdos, Sacerdotum ministerio quotidie in Ecclesiâ offert.

II. Quamvis Christus in Cruce non se interfecerit, verè tamen se sacrificavit.

Dices: Christus non se sacrificavit in Cruce, cum se non interfecerit, ergo quoad hoc non fuit Sacerdos. Respondetur, verè Christum in Cruce se sacrificasse, licet se non interfecerit, ad sacrificium enim non requiritur ut ipsa hostiæ mactatio physicè à Sacerdote perficiatur, sed sufficit quòd moralitè quodam modo ab ipso assumatur, & in sacrificium offeratur, quod fecit Christus voluntariè se Patri in cruce offerendo.

III. Hinc tamen non sequitur Martyres sacrificare seipos, dum se ad mortem offerunt.

Quòd si urgeas, hinc sequi Martyres se in sacrificium offerre, & agere Sacerdotes, cum mortem volentes acceptent. Respondeo, disparem esse rationem de Martyribus & Christo, primò, quia Martyres non sunt à Deo constituti ut offerant sacrificium: Secundò, & præcipuè quia licet Martyres voluntariè mortem acceptarint, ita tamen eam acceptarunt ut nec tyrannos impedire potuerint quo minùs morte eos afficerent, nec in ipsis tormentis vitam diutius conservare, quam naturæ leges patiebantur, horum autem utrumque erat in potestate Christi, unde diverso modo se obtulit, quàm Martyres, & peculiari ratione animam posuit.

IV. Christus fuit Rex simul & Sacerdos, seque sub speciebus panis & vini Deo in sacrificium obtulit. Hoc tamen ita intelligendum est, non quod sacerdotium Christi ejusdem fuerit ordinis cum sacerdotio Melchisedech, hic enim typus tantùm erat & figura Christi, ac proinde sacerdotium Christi multis gradibus excellabat sacerdotium Melchisedech, & propterea dicitur Christus Sacerdos secundùm ordinem Melchisedech, quia hic singularem præ se tulit figuram sacerdotii, & sacrificii Christi.

V.

Quæres: quo pacto Christi sacerdotium sit

æternum. Respondetur, quia Christus per suos ministros quotidie offert sacrificium incruentum, qua in re ipse est primarius offerens, & hoc sacrificium ad finem usque sæculi, quod in divinis literis æternum appellatur, permanebit. Deinde dignitas sacerdotalis in Christo semper manebit, ut postea dicitur. Tertiò: Sacerdotium Christi durat semper quoad effectus, reconciliationem scilicet nostram cum Deo, Sanctorum beatitudinem, &c.

Quærat de Sacerdotium Christi sit æternum.

Dices: Si Christus idè sit Sacerdos secundùm ordinem Melchisedech, quòd sacerdotium Melchisedech fuerit typus sacerdotii Christi, ergo similiter Christus erat Sacerdos secundùm ordinem Aaron, cum sacerdotium & sacrificium Aaron non minùs repræsentaverint sacerdotium & sacrificium cruentum Christi, quàm Melchisedech incruentum. Negatur consequentia: Quia sacrificia legalia tantùm repræsentabant sacerdotium Christi secundùm statum vitæ passibilis, per quod sacrificium absolvenda erant sacrificia omnia legalia. Sacrificium verò, & sacerdotium Melchisedech repræsentabant sacrificium & sacerdotium Christi ut erat in æternum duraturum, vel in Ecclesiâ militante, ubi Christus primariò semper hoc sacrificium offert, sicque in Hebræo in æternum idem est quod in sæculum: vel in triumphante, ubi Christus perpetuò mysterium hoc commemorat, & gratias agendo Sacerdotis munus in æternum exercebit. Unde sicut lex scripta, quamvis legem gratiæ præfiguraverit, non tamen dici potest hæc esse secundùm ritum legis scriptæ, quæ per legem gratiæ est abolita per Christum, ita nec sacerdotium: lex verò naturalis non est abolita per Christum, ergo nec sacerdotium Melchisedech, quod erat sacerdotium legis naturæ, sed perfectum est per Christum, cujus typum gessit.

VI. Obiicit, Sequitur Christum fuisse etiam Sacerdotem secundùm ordinem Aaron.

Quo pacto sacrificium & sacerdotium Melchisedech repræsentabat sacrificium & sacerdotium Christi.

Quæres: Secundùm quam naturam sit Christus Sacerdos, & eadem est quæstio de mediatore. Pater Canisius libro primo de Corruptelâ Verbi Dei, & Bellarminus libro primo de Christo mediatore referunt & retutant hæreticos, qui Christum secundùm divinitatem mediatoris munus integrè obeuntem ponunt.

VII. Secundùm quam naturam Christus fuit Sacerdos & Mediator.

Dicendum hunc hominem, & consequenter Verbum & Deum per communicationem idiomatum dici posse mediatorem Dei & hominum, nec in hoc major est difficultas, quàm in titulo redemptoris. Si tamen tribuamus singula singulis, suppositum divinum est principium quod contribuitur actio mediandi, principium verò quo, seu à quo actio illa procedit, est humanitas. Nec divinitati ergo nec humanitati in abstracto potest Mediatoris munus adscribi: ratio est clara, quia nec divinitas sine humanitate exercere potest actus mediandi, seu satisfactorios & meritorios, nec humanitas sine divinitate, cum sine hæc condignè meritoria remissionis offensa hominum & reconciliationis peccatorum cum Deo nulla opera esse possint.

VIII. Verbum per communicationem idiomatum dici potest Mediator Dei & hominũ.

SECTIO QUARTA.

De Regno Christi.

QUOAD regnum Christi, quorundam opinio fuit, Christum tanquam filium Beatæ Virginis, vel saltem ut filium legalem Joseph, fuisse hæreditario jure Regem Judæorum, quod nonnullis

I. Dicit aliqui Judæorum regnum hæreditario nonnullis

*ju. e Christo
fuisse debi-
tum.*

nonnullis Scripturæ testimoniis probant, ut ex illo Jeremix: *Suscitabo David germen justum, & regnabit Rex, & sapiens erit: & tu Bethleem terra Juda nequaquam minima es in Principibus Juda, ex te enim exierit dux qui regat populum meum Israel,* Michi. 5. Deinde interroganti Christum Pilato, *Tu es Rex Judæorum?* respondit Christus, *Tu dicis.*

II.
*Dicendum
nihilominus
Christum
nullum jus
heredita-
rium huma-
num, habuis-
se in regnum
Judæorum.*

Contrarium tamen est tenendum, Christum scilicet nullum jus humanum hæreditarium habuisse in regnum Judæorum: quare prior sententia ab omnibus rejicitur, ut notat Tannerus hic, quæst. 7. dub. 4. num. 66. Ratio est primò: Regnum quippe illud in Scripturâ Messix promissum, non fuit temporale, sed spirituale, ergo nullum est fundamentum asserendi Christum fuisse temporalem Regem Judæorum. Secundò: Quia nullo modo ostendi potest regnum temporale Judæorum ad Beatam Virginem, vel Sanctum Josephum pertinuisse, præsertim cum ex Scripturâ ostendatur regiam stirpem Davidis jam dudum in Jeconia cessasse, de quo dicitur Jeremix 22. vers. 30. *Scribe virum istum sterilem, virum, qui in diebus suis non prosperabitur, nec enim erit de semine ejus vir, qui sedeat super folium David, & potestatem habeat ultra in Juda.* Quæ tamen verba, ut notat S. Hieronymus, intelligenda sunt de regno temporali, Christus enim quoad regnum spirituale sedit postea in solio David, & regnum illud retenturus erat in æternum. Quare in captivitate Babylonicâ cessavit successio in regnum, & substituti sunt Judices.

III.
*Regnum
Christo in
Scripturâ
promissum
fuit spiri-
tuale.*

Certum autem est & indubitatum apud omnes, Christum ratione regni spiritualis habuisse jus & potestatem indirectam utendi rebus omnibus temporalibus, potestas enim spiritualis Christi debebat esse perfecta, & consequenter habere debuit vim utendi omnibus in ordine ad finem suum: quare cum temporalia ad spiritualia tanquam ad finem ordinentur, potestas spiritualis illius manca fuisset, si dominium hujusmodi indirectum in res temporales non habuisset: quo sensu verum est quod de se dixit Christus: *Data est mihi omnis potestas in cælo & in terrâ.*

IV.
*Habuervit
Christus
dominium
etiam direc-
tum in Re-
ges hujus
mundi, &
regna.*

Quæritur: Utrum habuerit Christus dominium etiam directum in Reges & regna temporalia. Hac in re rejiciendus in primis est error Martilii Patavini damnatus à Joanne XXII. Dicebat enim Christum non solum non fuisse Regem temporalem, sed etiam jure fuisse Regibus subiectum & ad solvenda tributa, & alias eorum ordinationes servandas obligatum. Hoc ergo errore omisso,

V.
*Christus
dominium
directum
habuit in
omnes res
creatas.*

Dicendum, Christum ut hominem habuisse excellens quoddam dominium directum in omnes res creatas, ita ut de iis potuisset disponere: ita Suarez, Vasquez, & alii. Probatur primò ex illo Apocalypsis, ubi dicitur Christus *Princeps Regum terra,* & cap. 19. appellatur *Rex Regum, & Dominus Dominantium.* Item primæ ad Corinthios 15. de Christo dicitur: *Omnia subiecta sunt ei, præter eum qui subjecit ei omnia:* tandem de se dicit Christus Matthæi ultimo: *Data est mihi omnis potestas in cælo & in terrâ:* quæ omnia apertè probant collatam esse Christo potestatem quandam ad res omnes, & consequenter regnis omnibus & Regibus eum fuisse superiorem.

Objicitur primò illud Joannis 18. ubi Christus de se dicit: *Regnum meum non est de hoc mundo,* ergo Christus non habuit potestatem regiam temporalem. Respondetur in primis ex hoc testimonio haberi Christum fuisse Regem, hoc enim nomine se hic appellat; quod verò dicat regnum suum non esse de hoc mundo, solum negat se potestatem illam habere more aliorum Regum, nempe eo titulo acquisitam, quo illam acquirunt ipsi, nec etiam eo modo esse administrandam, per milites scilicet, & vires externas, quibus contra Judæos se defenderet. Unde de hoc Christi regno ait Sanctus Chryostomus Homiliâ 82. in Joannem: *Erat quidem Rex Christus, non talis, qualis ab hominibus fit, sed talis ut homines Reges faceret.* Et Sanctus Augustinus tractatu 115. ait non dixisse Christum, *Regnum meum non est de hoc mundo, sed non est hinc, nec de hoc mundo.*

VI.
*Obij. Dixit
se Christum,
Regnum
meum non
est de hoc
mundo.*

*Resp. Regem
talem Chris-
tum se po-
testatem
hanc habere
instar alie-
rum regum.*

Objicitur secundò: Christi regnum ubique in Scripturis dici spirituale, ergo nullum argumentum est, quo probetur fuisse temporale. Respondetur: Licet regnum ejus, quod prædicabatur à Prophetis, fuerit spirituale, nil tamen obstat quo minùs potestatem etiam temporalem habuerit disponendi de rebus omnibus terrenis. Neque hoc obstat quo minùs Christus hortaretur homines ad contemptum rerum terrenarum, & amorem paupertatis, ad hoc namque sufficiebat non habuisse Christum usum & dominium terrenum ejusmodi rerum, & splendorem illum ac pompam, quæ Reges in hoc mundo utuntur.

VII.
*Esti regnum
Christi à
Prophetis
prædicatum,
fuerit spiri-
tuale, non
obstat qua-
minùs etiam
habuerit do-
minium
temporale.*

Objicitur tertio: Hinc sequi Reges omnes, qui tempore Nativitatis Christi erant in mundo, fuisse orto Christo regnis suis privatos. Negatur consequentia: Dominium enim Christi altioris ordinis erat, & non tollebat dominium privatum Regum, sicut nec illud tollit dominium Dei, quod habet in res omnes excellentissimum. Ad quam rem appositè S. Augustinus loco citato: *Regnum meum non est de hoc mundo, tacitè, inquit, dixit ad omnes Reges terra, nolite timere, non impedio dominationem vestram.* Multo minùs sequitur quod inferunt aliqui, terrenos omnes Reges esse vicarios Christi, non enim eos loco suo substituit, nec leges ulla condidit, quas ab iis in terrenarum rerum administratione loco suo observari voluit, sicut fecit in spiritualibus, quod tamen Regibus respectu suorum substitutorum familiare est. Quare cum Sanctus Thomas dicit Augustum Cæsarem à nato Christo fuisse ipsius vicarium, intelligendus est, quod habuerit Christus ejusmodi superiorem potestatem in Augustum & alios Reges, ut potuerit illos regnis suis pro libito privare, non tamen quod strictè fuerit illius vicarius, sicut dicuntur subinde divites Dei œconomi.

VIII.
*Neque inde
sequitur,
nato Christo
Reges omnes
tunc in mō-
do existen-
tes, fuisse
regni sui
privatos.*

Ratio autem horum omnium est, quia humanitas Christi per unionem fuit infinite dignificata: sicut ergo ratione hujus dignitatis non decebat ut Christus quæ homo subesseret ulli Principi terreno, ita conveniens fuit ut cunctis esset superior, iisque imperaret, & de rebus omnibus disponderet pro libito, quæ potestate usum illum putant aliqui, quando demones in porcos dimisit, quando etiam in die palmarum jussit discipulos adducere afinam, & interrogantibus respondere: *Dominus ejus opus habet.*

IX.
*Ratione
ostenditur
Christum
habuisse do-
minium in
omniis orbis
regna.*

